

A szerkesztő lakása:

Rimaszombat, Kmetty-utca 11. szám. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyedévre 1 frt.
Tanítóknak egész évre. 2 frt.
" fél évre. 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Kiadó-hivatal:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca 1. szám a. a könyvnyomdában. — Ide intézendők a kiadóhivatali illető előfizetés, hirdetés, nyiltér és egyéb fel-szólalások.

A hirdetés díja:

Egy háromhasábos petitsor térfogata 6 kr.
Bélyegdíj minden beiktatás után 30 kr.

Nyiltér:

Egy sor 20 kr.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal. Az előfizetés legzélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Pánszláv tüntetés.

Daxner, Francisci, Bakulinyi a dicső emlékü időnek szomorú alakjai. — Akkor, midőn nemzetünk a „szabadság, egyenlőség, testvériség“ e nagy eszmék megvalósítása által regenerálta magát, midőn a rendi alkotmányt népképviselőt váltotta fel, a reactio felvé a magyar nép őseitől öröklött lángoló szabadságszeretetétől, semmi eszköztől nem riadt vissza, hogy alkotmányunkat megvalósítsa. Kevés volt a szabadság eltiprására a magyar grancsárjaival, fel kellett lázítani az éretlen népet is. Eszköz pedig akadt. Ily eszköz volt a többek közt a reactio kezében Daxner, Francisci és Bakulinyi, kik azon országgyűlés és kormány ellen kívánták felizgatni a szegény tót népet, mely neki szabadságot, örendelkezési jogot, egyenlőséget és testvériséget adott. — Nem rajtuk mult, hogy testvér vér általuk is nem folyt hazánkban, műveleteikre rájöttek s kis híjja volt, hogy utol nem érte őket a bosszúálló nemesis. A szabadságharc leverése után meg is kapták jutalmukat, az abszolút korszakban zsiros hivatalokat kaptak. Ezen három agitátor egyike: Bakulinyi Mihály a mult hóban halt el Köviben. A szegény tanítóból szolgabíró lett, de az alkotmány helyreállításával az ő csillaga is letűnt, visszahúzódva, elfeledve tengette életét a félreeső községben: multja érzelmeiből nem maradt meg egyebe, csak fanatikus gyűlölete a magyar nyelv és állameszme iránt. Most, hogy elhunyt, őt, ki a másik kettőnek csak gyámoltalan esatlósa volt, elvtársai, mint a felkelőknek a „mult“ban reménybeli tábornokát üdvövelések között boesátották a sírba: mint apostolt siratták s „nemzeti“ nő-táka huzattak sírja fölött. Kopsorsóóra koszorut tettek a „tötök“, hogy ilyenek kell lenni az „igazi tót“nak“, ezzel multját és jelenét példányképül állították maguk és mások elé.

A titkolt, de izzó parázs fellángolása volt a tüntetés, tudatni kívánták a rendezők, hogy a sötétségnek, a szabadság elleni izgatásnak magvait szívükben hordják s a dicsőített tettei előttük erények. — Kettőn voltak ők, a hős rendezők. Mindkettő Nagy-Röczéről. Nem is szólunk e gyászvitézkekhez, ha az egyike a közpályán nem mű-

ködnék, a ki érezve tette helytelenségét, mosogatni kezdte magát, nyilatkozott a „Rozsnyói Hirdető“ban. Ezen nyilatkozata folytán van hozzá szavunk. — Nagy-Röcze városa, ugy hivatalosan, mint társadalmilag az utóbbi két évtizedben törekedett kiköszörölni azon esorbát, mit a pánszlávizmus ejtett jó hírnevén, ez neki fényesen sikerült is, a törekvő kis város haladása osztatlan rokonszenvel kísérte, és most előáll egy nagyröczei polgár, kit a város közönsége városi tanácsosságra emel, kit megyebizottsági gyűlésekre képviselőül küld s a fennebb mondott tüntetéseket rendezi Bakulinyi pánszláv agitator sirjánál. Előáll egy ember, ki városi tanácsos, megyebizottsági tag, az iskolaszék tagja, tetteivel a város jó hírnevét meghureczolni törekszik, de hisz-szük, hogy a város hazafias közönsége érdeme szerint fog vele elbánni. —

Nyilatkozata részvételének és tüntetési szándokának legerősebb bizonyítéka. Bevallja, hogy a temetésen részt vett, de azt állítja, nem tüntetett, mert előtte Bakulinyi „dicsőítése“ nem tüntetés, szívének sokáig eltitkolt érzelme pattant ki belőle. Nem nyelvén, de szívében hordja a hazafiságot — állítja tovább, — de tettei azt bizonyítják, hogy abban oltárképül Bakulinyi és társai állnak. Hogy tüntetés nem volt, nem mondja, a megtartott tüntetést hallgatásával helyesli, hogy abban részt nem vett, mivel sem bizonyítja. — Ez az „igazi tót“ tüntető ur magyar királyi postamester is, a kassai postaigazgatóság hisz-szük, intézkedni fog, hogy a postahivatal nemzetiségi „cabinet noir“-ra ne válják. A fejleményeket figyelemmel kísérjük. R—Sz

Nyilatkozat.

Ugy értesültem, hogy a rimaszombati választókerületben a képviselőjelöltségtől történt visszalépésemet illetőleg oly valótlan hírek jöttek forgalomba, melyeknek terjesztése férfiakhoz nem illő, engem pedig méltatlanul sért. E szállongó hírekkel szemben kijelentem, hogy én visszalépésemből folyólag sem a kormánytól, sem bárki mástól *semmiféle hasznot nem huztam*, sem pedig erre nézve *ígéretet el nem fogadtam*.

rúbb, még ők haragszanak reám, hivatalt sehogysen tudok kapni, pedig teremtuessze szeretnék emelkedni, meg egy kissé dolgozni. De most felviradt a nagy nap, — az én napom!

„Most hát megmutatom, hogy mit tud egy Gyenge Szilárd“ szözlöttem anyósomnak, büszkén verve a mellemet Anyósom nem is késett constatálni:

„Szilárd maga igazán rendkívüli egy ember!“

Ezt még sohasem hallottam tőle. Kezét újra megcsókoltam, mire a káplán fejét erősen csóválva ellillant. Ugy látszik féltette eszemet, pedig sohasem voltam jobban tisztában magammal. A fényes karriére-tervem ké-szen volt.

A két vaserest rögtön befogattam, és feleségemmel együtt diszben hajtottunk a pályaudvarhoz. Mert a káplán közölte azt is, hogy a főispán a legközelebbi vonattal inkognitó érkezik oda, szintén a feleségével együtt, hogy tovább folytathassa útját, a megye székhelye felé.

Utközben az asszonynyal szerepünket pontosan megállapítottuk.

A főispán kupéjába kell bejutnunk, ha török-szakad is.

A feleségem ügyes asszonyka, csinos arcza, a főispánnal fog kaezérkodni, — én meg majd a főispánnal teszem a szépet. — Az állomáshoz érteztünk, sietni kellett, mert a vonat már berobogott.

A váróteremben Muki barátom lábatlankodott, mint mindenütt. Muki, akit egyáltalán ki nem álhatok, impertinens egy gigerli! Nem értem, hogy feleségem mindezek dacára minden bálon annyit tánczol vele.

Ki akartam őt kerülni, de észrevett s utamat állotta.

— Szervusz Gyenge — szólott s kezemet kegyetlenül megropogtatta. — Hová, — hová?

— Bagra, — válaszoltam csak amugy foghegyről.

— Oda megy az új főispán is.

— Igazán? — Ugyan mutass be pajtás, ha ismered.

Minden ezzel ellenkező állítás: rágalom, melynek terjesztői ellen, — ha nevük indomásomra jut, — meg fogom tenni azon lépéseket, melyeket a férfias önértet és becsületesség parancsol. Budapest, 1892. február 15.

Bernát István.

∠ **Tisztviselők becsülete.** Nagy Frigyesről, a poroszok örökemlékü uralkodójáról jegyezte fel Clio, hogy egy személyére irt pasquillszerű hirdetményt, mely kissé magasan volt kifüggesztve, sajátkezűleg ragasztott lejebb, „hogy — ugymond — jobban elolvashassák“. Ma már a gunyiratok szerzői maguk gondoskodnak arról, hogy a legélesebb személyes támadások nyomdafestéket lássanak, és mennél szélesebb körben terjedjenek. Mindnyájunknak élénk emlékezetében van még egy a mult nyáron „Röpirat“ ezim alatt Lovniczky József helybeli lakos tollából megjelent pamphlet, melynek éle első sorban városunk polgármestere: Szabó György ellen irányult. A röpirat egy hatóság elbírálás alatt volt feljelentés ügyet szellőztetve, a legsértőbb kifejezésekkel illetett a közügy szolgálatában megöszült több érdemes tisztviselőt, s szerzője ekkép saját ügyének nem épen önzetlen bírāja lett. A röpirat szerzője az ügyében szerepelt néhány más egyent is megtámadott, s a sértettek sajtó útján elkövetett becsületsértés és rágalmazás miatt a sajtóbírótság útján vonták felelősségre a vádaskodót. Most az ügyben a kassai királyi törvényszék, mint sajtóbírótság, az esküdtszéki tárgyalást márczius hó 3-ára tűzte ki s ez alkalmából már előre is utalunk arra, hogy a sajtó hivatalával egyáltalán nem egyeztethető össze a magánérdekek ezeltatos istápolása, s reméljük is, hogy az esküdtszék itélete a mi véleményünknek, melyet az igazság magasabb szempontjai diktálnak, csak megerősítését fogja tartalmazni.

∠ **Képzelt viharok.** Fáy Gyula, a rimaszombati kerület megválasztott orsz. képviselője nem jelent meg a polgári olvasóköri bálján. Természetes, hogy ezen egyáltalán senki sem ütközött meg, mert hiszen egy bálon megjelenni vagy meg nem jelenni mindenkinek joga van. Érdekesebb ennél az a gyöngéd jóindulat, mely képviselőnk elhatározását e részben befolyásolta, s melynek egy Rimaszombathban lakó barátjához intézett levelében kifejezést ad, tudtul adván a rendezőségnek, mikép „megfontoltván, hogy minden sebnek heggedésére mégis bizo-

Muki impertinensül mosolygott, mintha azt akarta volna mondani: -- Tudom, komám, mibe töröd a fejed. — Majd egy első osztályu kupéra mutatva így szól:

— Nézd, ott van, ha épen meg akarod ösmerni. — A jelzett irányban egy fehér pikké mellényes, magas fiatal ur, — épen egy divatos sötét zöld selyem ruhás nőt segített fel a kupéba. Mukitól gyorsan bucsut akartam venni, de ő tartóztatott.

— Ne siess pajtás, — várd meg mig felmászunk a zónások! —

— De sietek, mert a főispánékkal akarunk utazni! —

Muki megint azzal a gunyos szemhunyorítással nézett rám, mondván:

— Szemes kópé! Értelek!

Muki megjegyzése dühbe hozott. Már-már ingerülten feleltem volna, ha nem lettem volna tekintettel Muki társára, a ki komolyan nézett hol reám, hol Mukira. Igénytelen borotvált arcza vézna fiatal ember volt. Mikor Muki látta, hogy figyelemmel kísérem, bemutatta.

— Bag városának új borbélyja, jeles művész, ajánlom becses pártfogásodba.

A fiatal vézna borbély elvörösödött, s udvariasan meghajolt.

Szeretek a fodrászokkal enyelegni. Az új borbélynak bizalmasan megveregettem a vállát, végig simítottam az üstökét s biztattam, hogy iparkodjék megnyerni a publikum tetszését s viseljen jól gondot a megye gvallérjainak fejdíszére. S azzal siettünk a főispán első osztályu kupéjába. — Célunkat elértük . . . A vonat megindult.

Nőm Elvira a főispánt; — én pedig a tisztelt ne-jét fixiroztam.

Kitűnően ment minden. Alig mulott el 5 perc, s a társalgás már élénken folyt közöttünk. Különös nagy szerencsénk volt az, hogy a főispán rendkívül közlékeny hangulatban volt.

T A R C Z A.**Fényes karriére.**

(Igaz történet.)

Nagy örömhírral lepett meg a káplán. Tegnap Bagon volt. — ott hallotta a nagy újságot, hogy a vármegye új főispánt. Bag városa pedig új borbélyt kapott.

A káplán jó emberem Nekem mondta el legelőször a kettős újságot. Tudta hogy én fogok legjobban megörülni mind a két hírnék, mert meglehetősen bizonyos szakállam van, hivatalom pedig — ninesen. Reményében nem csalódott. Épen Aladár fiamat akartam a pipa szárál kérdőre venni, azon komoly tárgyban, hogy mi a véleménye a szabad folyóban való korai fürdő káros következményeiről. Ali fiam már javában visitott, mikor a rendes házi mulatságot a káplán belépte félbeszakította. Ali nem is késett hálából egy hatalmas pacsival megtisztelni az érkezettet.

A nagy újság reám frappans hatással volt. Annyira ellágyultam, hogy Alinak egy hatost adtam czukorra; ne visitson tovább! Anyósomnak, aki Ali pártját fogta, kezét csókoltam, a feleségemnek pedig megígértem, hogy másnap őt is beviszem Bagra, és megveszük azt a legújabb divatu lepényszéles kalapot, a melyről egy jobblétre szenderült kanári lóg lefelé.

A káplánról sem feledkeztem meg, neki a szomszéd jó plebiániát helyeztem kilátásba, az esetre, ha ter-vem sikerül, t. i. ha a főispán megtesz főszolgabírónak.

Legjobban azért örültem az új főispánnak, mert egészen idegen, az ötödik vármegyéből való, a kinek a mi mameluk, pacsóvis, klikkes vármegyénk viszonyairól fogalma ninesen. Mert megvallom az igazat, én ellenséges líbon élek a vármegye mamelukjaival. Ugyanis kétszer is felléptem képviselőnek, függetlenségi programmal, és mind a ketszer megbuktattak. Nem elég, hogy tenger sok pénzt pocskoltam el, — hanem a mi legnagyobb-

...yos idő kívántatik, most még, ily közvetlen egymásutánjában a lezajlott eseményeknek, fél, hogy megjele-
lenésével esetleg gyógyult sebeket szakgathatna fel s en-
nélfogva jobbnak látja kedves kötelessége teljesítését —
ismerkedését polgártársaival — kissé későbbre halasztani,
midőn a felkorbácsolt kedélyek már megnyugodhattak.

○ **Pénztételek közgyűlése.** A gömörmegyei nép- és iparbank rendes évi közgyűlését folyó hó 24-én a „Három Rózsa” dísztermében, — a rimaszombati ta-
karékpénztár pedig ugyancsak folyó hó 25-én délelőtt 9
órákor saját helyiségében fogja megtartani.

△ **Rimaszombat lázban.** Nem Oroszország indi-
tott háborút, sem nem Szapáry köszönt le, de még csak
új főispánt sem kaptunk. Folyó hó 12-én, a délutáni
órákban, hanem a siesta nyugodt perceiben megtudtuk
egyik fővárosi lap aznap számából, hogy városunk nyu-
galma fel van dülva. Fel van dülva pedig egy katonai
affaire miatt, melynek áldozata egy itt lakó tartalékos
tiszt. Az eset a lapokból sokkal ismeretesebb, semhogy
közelebről részleteznünk kellene. Különb is az ügy
fejleményei arról tanuskodnak, hogy a politikai vértanúvá
avatott érdekelt maga vette leginkább rossz néven az
ügyét tárgyzó irányzatos tudósításokat. Legalább ezt kö-
vetkeztethetni az epilóghól, melyvel az érdekelt az ügy
mélto befeljezését mindazon részleteket, melyek e tárgy-
ban világgá kiáltottak, s melyek azt közönséges magán-
ügyből országos ügyvé kívánták tenni, egytől-egyig
megezáfotta.

Helybeli hírek.

× **Eljegyzés.** Dr. Ráróssy Gyula a rimaszom-
bati ügyvédi kar egyik tehetséges és rokonszenves fiatal
tagja f. hó 14-én eljegyezte Benkovics Vilhmát, Ben-
kovics Pál kir. törvényszéki jegyző bájos és művelt le-
ányát. Boldogság legyen állandóan osztályrészük!

△ **Adomány.** Pap Zsuzsanna urhölgy, szeretett
édes anyja elhunytá alkalmával, a koporsóra teendő ko-
szoru helyett tíz forintot küldött a helybeli főgymnásium
pénztárába, oly czéllal, hogy ez összeggel az isko-
lának érdemes két tanulója a nyári vizsgák idején meg-
jutalmaztassék. Szép példája a gyermeki szeretetnek, mi-
kor a sötét bánat súlyát érző szív nemes tettekben keres
vigasztalást.

△ **A Tompa-szobor javára** Terhes Pál lelkész
urtól egy frtot vettünk, mint egy február 1-én történt
fogadás eredményét. Atszolgáltatunk illetékes helyére.

× **Baleset.** Horák Hugo, a helyben állomásozó
tüzérüteg osztály egyik kedvelt főhadnagya, folyó hó 16-
án a főtér sarkán a síkos uton elesesztott, s súlyos sérü-
léseket szenvedett. Résztvevő barátai kocsin szállították
lakására a sérült főhadnagyt, s most gondos ápolásban
részesül. A baleset híre ihamarosan elterjedt városzerte,
s a szerencsétlenül járt főhadnagy állapotát iránt melegen
érdeklődnek a nagyszámu ismerősök és jó barátok. A
balesetnek remélhetőleg nem lesz komolyabb következmé-
nye: mindenesetre azonban időszerűnek tartjuk felhívni
az illetékes közegek figyelmét arra, hogy a járdák tiszt-
án és rendbentartása vagy legalább a jég lekaparása
iránt minél előbb intézkedjenek.

△ **A polgári olvasókör bálja.** Vasárnap éjjel ke-
lemes időt töltött el városi polgárságunknak az a része,
mely a helybeli polgári olvasókör bálján megjelent. A
minden tekintetben sikerült mulatságon annyian jelentek
meg, hogy a Rózsa nagy terme szűknek bizonyult, kézzel
fogható illuztrálásul annak, hogy égető szükségünk van
már egy oly teremre mely mulatni vágyó közönségünket
egész teljességében befogadhassa. — Kern Adolfné urnó
lady patronessat a figyelmes rendezőség megjelenésekor
gyönyörű esekorral s művészi kivitelű tánczrenddel (paizs
alak, plüss kötésben) fogadta. A bálanya szeretetre méltó-
an töltötte be háziasszonyi tisztét, szép asszonyok és
szép leányok nagy csoportja környezte a részére felállított,
élő virágokkal környezett, díszes emelvényen. A rendezőség,
melynek tagjai között társadalmunk leghívatottabb tánczren-
dezői is részt vettek, fokozott buzgalommal igyekezett azon,
hogy az ifju szép-nem ülve ne maradjon, s e tekintetben

Megemlékezett arról, hogy messze vidékről jön,
és bizonyos elfoglaltsággal lép új otthonába!

— Barát és ismerős nélkül vajmi rideg az élet! —
szólt kissé lehangelva

— A világ mindenütt egyforma — filozofizáltam én.

— Igen, az való, de az én állásomban elkerülhet-
len szükség van a jóakaró közönségre.

— Az ön állása, tehetsége, elég fényes arra, hogy
ne ön, de a közönség keresse becses pártfogását.

— Hát az igaz, szólott öntelten a főispán, de gyak-
ran megcsik, hogy a főnök nemes intencziói hajótörést
szenvednek az alantas közegek felületes eljárásán.

Ily esetben oly tapintatos, bölcs kormányzó mint
ön, tudni fogja kötelességét! Vannak a megyében kitünő
erők, a kik szolgálataikat szívesen felajánlják — szót-
tam mellemet kidüllesztve.

Uram, — szólott ő, — nem hiszem, hogy volna a
megyében ember, a ki az én magasabb intenczióimat meg-
érteni képes lenne; a mai kor kényes izlése igen sokat
követel.

— Ejha! De válogatós, — gondoltam magamban.

Ezalatt a két asszony egészen megbarátkozott. A
feleségem areza ragyogott a boldogságtól. A főispán
meghívta hozzám, ő örömmel ígerte meg a legközelebbi
látogatást. Én is neki melededtem, jól lefestettem a mi
megyei mamelukjaink üzelmeit, hatalmasan bevágtam az
utját az alispántól kezdve minden hivatalnoknak.

— Ezért kell minden igaz honfival függetlenség-
nek lenni. — szólott öméltsága mély meggyőződés hangján.

E férfias nyilatkozat engem egészen megnyert. El-
érkezett az idő, hogy én is nyilatkozzam. Különb enre a
vonat is sürgött, mely már közel járt a bagi állomáshoz.
Felállottam és bemutatam magam.

— Én Gyenge Szilárd, a megyei függetlenség-párt
elnöke vagyok, s felajánlom szolgálataimat méltóságodnak.

Öméltsága zavartan nézett nejére, azután lassu
komoly hangon szólott:

nem is lehet panasza oka senkinek. A négyeseket tudó-
sítónk szerint több mint 60 pár tánczolta. — Éjjeltájban
egy kis rögtönzött sorsjáték volt, melynek tárgyai (törték
és Paal Gyula elbeszélései) szép jövedelmet hajtottak az
olvasó-egyesületnek. — Ugy a lady patronesset, Kern
Adolfné urnót, mint a buzgó rendezőseget a kiváló si-
kerü tánczmulatságot a legteljesebb elismerés illeti.

Jegyváltás. Adám Rózát — Adám Markusz jó hí-
rűnek örvendő rimaszombati terménykereskedő bájos
leányát — a mult napokban jegyezte el Schiller Samu
kassai kereskedő. — Boldogság kísérje frigyüket!

Pályázat. 157. sz. — A vezetésem alatt álló ri-
maszombati kir. törvényszék területéhez tartozó rimaszom-
bati kir. járásbírósnál halálózás folytán üresedésé jött
j á r á s b í r ó i á l l á s r a a magyar királyi igazság-
ügyminiszter úr ő nagyméltóságának 1892. évi február
hó 7-én kelt 592. I. M. E. számú rendelete folytán ezen-
nel pályázatot nyitok. Felhívtnak mindazok, kik ezen
évi 1500 frt fizetés és 200 frt laklérral javadalmazott
állást elnyerni ohajják, hogy életkorukat, az 1883-ik évi
I. törvényekben körülírt képességüket, nyelvismereteiket
és eddigi alkalmaztatásukat igazoló okmányokkal felsze-
relt folyamodványukat ezen hirdetésnek a hivatalos
lapban harmadszor megjelenésétől számított 2 (két) hét
alatt, a közszolgálatban állók hivatalfőnökeik útján —
hozzám annál inkább nyújtsák be, mert a nem szabály-
szerű uton vagy elkésve érkező kérvények figyelembe
vételti nem fognak. Rimaszombat, 1892 február hó 9.
Fornét Jenő, kir. törvényszéki elnök.

Sulyos csapas érte Majoros András helybeli levél-
hordót, kit tisztességes, becsületes magaviseleté révén az
egész város sajnál. Egyetlen fia: Lajos, I. gymn. tanuló
folyó hó 11-én este agyhártyalobban begodott meg s
másnap már meghalt. Vasárnap délután nagy részvét
mellett emették el a korán elhunvt szorgalmas fiúskát.
A gimnázium növendékei — a tanárok vezetése mellett —
teljes számban jelentek meg kedvelt társuk temetésén. A
sírnál Vincze Zsigm. VIII. oszt. tanuló meghatva bucsuz-
tatta el a korán elköltözött pályatársát. Legyen nyugalma
esendes és zavartalan!

△ **Uj szabályrendelet.** A közrendet és tisztaságot
illető szabályoknak tervezetét küldötte szét a városi ta-
nács a legközelebbi napokban Az egész három fő sza-
kaszra s nyolczvanegy paragrafusra oszlik, melyek egy-
től-egyig mind okos és hasznos dolgok s mégis olyan-
forma konglomerátumot képeznek, melyből a szakszerű
esportosítás hiányozva szörnyű nehéz eligazodni. Az
I. §. az ujévi közöntésekről szól, a 2-ik a gombaáru-
lásról, a 3-ik a mosásról, a 4-ik az építésről s így to-
vább minden rendszer nélkül. A paragrafusok lakonikus
rövidséggel vannak stilizálva igen gyakran a helyes ér-
telem rovására. Pl. a 38. §. szó szerint csak ennyi: „Az
utazákon és téreken semmiféle állatot sem szabad meg-
ölni.” Hát a veszett kutyát? A 46-ik §. szerint „az
özvegy nő férjhez menetelig férje előnyeit megtartja”,
ezt csak úgy értjük meg, ha az előbbi §-t is előlvsuk.
Reméljük, hogy e sajátos köztisztasági tervezet, mi-
előtt elfogadtnak, átmegeg még egy rostáp, s valamivel
logikusabb szerkezetben fog érvényre jutni.

Számadás. A folyó hó 14-én megtartott „polgári
olvasóköri táncszéki alkalmával a bevétel volt:

Belépti jegyekből	— — — — —	186 frt 40 kr.
A Rakottyai Danó ur által adományozott		
torta kisorsolásából	— — — — —	47 frt 20 kr.
Felülfizetésekből	— — — — —	98 frt 40 kr.
Összesen	— — — — —	332 frt — kr.
Kiadás	— — — — —	152 frt — kr.
Maradvány	— — — — —	180 frt — kr.

A czél iránti tekintetből felülfizettek: Kern Adolfné urnó
ő nagysága 25 frtot, Baksay József 4 frt 20 kr, Bia-
czovszky József 4 frt 20 kr, Dr. Zehery István és Lőf-
kovics Lipót 3 frt 40—3 frt 40 krt. Lőrinczy György
2 frt, Bródy Bertalan 1 frt 80 kr, Lokesánszky Endre
1 frt 40 kr, Percz Samu, Hollósy József, Málk Vil-
mos, Adám Ottmár, Gömörny Miksa, és Biczovszky Jó-
zsefné 1 frt 20—1 frt 20 kr. Dr. Veres Samu, Cseh-
Varga András és Kozinay Lajos 1—1 frtot, Benyó Béla
és Smegner Károlyné 80—80 krt, Rábely Miklós, ifj.
Keresik Pál, Rónay Gyula, Nagy Károly, ifj. Gaskó Já-
nos, id. Káposztás József, Soós Gyula, Turek József,
Teleszniczky Edéné 60—60 krt. Szabó László, Borsos
Sándor, Csapó Lajos, Szöllösy István, Heksch Jakab,

— Sajnálom, de nem vehetem igénybe becses szol-
gálatát, de talán bátoríthatnék az ön b. pártfogásáért
esedezni?

Az udvarias válasz felett el voltam ragadtatva.

— Tréfálni méltóztatik méltóságodnak, — mondám
mosolyogva.

— Kérem! — szólt ő kissé sértődöttnek látszó
hangon, — én nem vagyok méltóságos!

— Boesánat kegyelmes uram! — hajlongtam én
elpirulva és szemeim lesütve. Erre nőm, sőt a főis-
pánné is felállott. A pillanat ünnepeyes volt.

— Kötelességem nagyságotat felvilágosítani, — szó-
lott komolyan öméltsága, miközben fehér pikké mellé-
nye zsebébe dugta gyémánt gyűrűs kezét, — mert
nemi tévedésben van személyemet illetőleg. En kérem,
— folytató szaporá szóval — Píocza Szeráf, a bagi uj,
uri borbély és fodrász vagyok és most jövünk haza a
szomszéd fürdőből, azért utazunk kérem az I-sőben, mert
tetszik tudni a zóna olesó és vasárnap a II-ikon csak
szusterek utaznak! Ajánlom ismételten nagyságotat becses
pártfogásába virágzó üzletemet, hajnyírás, foghuzás, ér-
vágás, borotválás, píocázás, plombirozás, vendég-hajak, uj
fogak, bajuszpedrök, szakál-brilliantinok dús választéka stb.

A vonat fityült és megállott, de a borbély csak
kelepet tovább. Nőm ájuldozott és én dühösen taszitot-
tam ki a kupé ajtaját, hogy kiugorjam, de ugyancsak si-
ettem visszavonulni.

Muki és az a borotvált arzu vézna ur, a kinek a
valát megveregtettem, ott állottak a kupék előtt, utóbbi
a bagi polgármester a magistrátus élén épen most üdvö-
zölte mint a vármegye új főispánját.

Majd az ílés alá bujtam, hogy valahogy meg ne
lásson valaki. De Muki már észrevette a feleségemet az
ablaknál s kacagva jött oda:

— Lásd Szilárd, így jár a ki haragszik, ha a fele-
ségével tánczolnak. Záhonyi János.

Pál, József, Cseh János, Trubint Lukács, Chászár An-
dor, Soós Lajos, ifj. Lakatos István, Oravecz N., Heres-
ko Zsigmond, Remenyik Sámuel, Miskolczy Istvánné és
Tóth Péterné 40—40 krt. — Tarjánvi Ferencz, N. N.,
Madarassy Zoltán, N. N., Szabó József (mészáros), Kosztra
János, Rakottay Lajos, id. Róth Lajos, ifj. Róth Lajos,
ifj. Bodzássy József, N. N., Andrassy László, N. N.,
Czakó István, Percz Béla N. N., Magyar Pál, Dienes
József, Manczel József, Grözinger N., Ottoprocz Mátyas,
N. N., N. N., Kovács Ferencz, Chrenko Árpád, Hübéry
Sándor, Danis László, Percz Gyula, Szabó László, ifj.
Pásztor Pál, Szabó József, Lengyel Samu, Benyó József,
N. N., Szklenar Ferencz, Wikonkal Henrik, Engel N.,
Szabó István, Paál Lajos, Szabó Károly, Czikora István,
Kovács Pál, Tóth István, N. N., Szomor Kálmán, Tóth
János, Törköly József, ifj. Manczel József, Rosenauer
alezredes, Wagner százados, Horák és Lessel főhadnagy,
Edvy István hadnagy, Leeseó András, Barna Imre, Bodor
István és Négyessy N. 20—20 kr. — Ezen feül adom-
ányaikat beküldötték: Ngs Fáy Gyula orsz. gyűl. kép-
viselő 10 frtot, dr Ráróssy Gyula, Beke László, Szabó
Lajos, Kovács Zsigmond, Kerekes Lajos, Éva János,
Komlóssy István és Szontagh Károly 1—1 frtot. Össze-
sen: 98 frt 40 kr. Fogadják a czél iránti tekintetből
tett szives adományaikért egytelünk hálás köszönését.
Rábely Miklós elnök.

Pályázat. 178. sz. — A vezetésem alatt álló
rimaszombati kir. törvényszéknél halálózás folytán
üresedésé jött ír n o k i á l l á s r a a m. kir. igazság-
ügyminiszter úr ő nagyméltóságának 1892. évi február
hó 11-én kelt 647. I. M. E. számú rendelete folytán
ezennel pályázatot nyitok. — Fölhívtnak mindazok, kik
ezen évi 500 frt fizetés és 100 frt laklérral javadalmaz-
ott állást elnyerni ohajják, hogy életkorukat, az 1883.
évi I. tezikben körülírt képességüket, nyelvismereteiket,
és eddigi alkalmaztatásukat igazoló okmányokkal felsze-
relt saját kezűleg irt folyamodványukat ezen hirdetésnek
a hivatalos lapban való harmadszori megjelenésöl
számított négy hét alatt a közszolgálatban állók hiva-
tal főnökeik útján hozzám annál inkább nyújtsák be,
mert a nem szabályszerű uton vagy elkésve érkező kér-
vények figyelembe vételti nem fognak. — Megjegyez-
tek, miszerint ezen állásra csak oly folyamodó fog kine-
veztetni, a ki a telekkönyvi vizsgát sikeresen letette. —
Rimaszombatban, 1892. évi február hó 15-én. — Török
János, kir. tszéki elnök h.

Vármegyei udonságok.

Királyi adomány. A király az uzapanyi ev. ref.
hitközségnek templomépítési czélokra magánpénztárából
100 forintot adományozott.

Hymen. Zachar Sámuel ratkói evang. lelkész e hó
9-én váltott jegyet Glózer Hermin kisasszonnyal, Glózer
János nyugtjai vasgyári tisztviselő leányával.

Az állami menek kiosztása folyó február 25-én
fog pusztá Szabadkán eszközöltetni, mely alkalomra van
szerekesem a megyei létenyészti bizottság t. tagjait és
az érdekelt létenyésztiöket meghívni. — Kelt Tamásfalán,
1892. február 15-én. — Farkas Ábrahám, mint a
megyei létenyészti-bizottság elnöke.

— **Allamsegely.** Özvegy Véber Andrásnének, a
rozsnói községi iskola elagzótt munkatanítójának 60
frtnyi rendkívüli segélyt utalványozott a vallás és köz-
oktatásügyi m. kir. miniszter.

Ujszülött államferfiu. Egy alig néhány napos kis
baba okoz most nagy fejtörést a vármegye urainak azon
legelső, de elvitáztatlanul jogos, sőt hazafias polgári ese-
kedetével, hogy — születtett. Születni elvégre, ha-
zai törvényeink szerint mindenkinek szabad; fiúnak
születni azonban nem okvetlenül muszáj, sőt néha,
magára a fiura nézve, nem is egészen kényelmes. Abban az
esetben t. i. ha szüleit az illető úgy választja meg, hogy
azok — izraelita vallásnak. Ilyen kényelmetlen helyzetbe
került volna Rozsnón egyik odavaló izraelita család kis
fiu gyermeke, ha a szülők nem tiltakoztak volna ama
szertartás végrehajtása ellen, melyet Mózes törvénye min-
den ujszülött fiu-gyermekre nézve kötelezővé tesz. Itt
kezdődik aztán épen összegubanesolódni a esomé is, mely-
nek megoldása, ugy fordulhat, még majd a miniszternek
is gondot ad. A szülők határozottan kijelentették, hogy
nem vetik alá gyermeküket a Jehovával való szövetség-
kötés régi megszokott dogmatikus formájának. Az illeté-
kes rabbi viszont határozottan kijelentette, hogy ő meg
nem írja be a kis fiut addig az anyakönyvbe, míg a
felvételi szertartás végrehajtva nem lesz. Az illetékes
polgári hatóság pedig szintén a leghatározottabban kije-
lentette, hogy most már nem tudja mi a teendő. E há-
rom irányu határozott határozatlanságot valami egyenes
utra terelni iparkodnak most nagy buzgalommal a várme-
gye urai. Előttük, mint politikai hatóság előtt, csak az a
főzompont áll ugyan, hogy a szülöttek névsorának nyil-
vántartása, már csak a h a d k ö t e l e z e t t s s e g szem-
pontjából is, okvetlenül és törvényben gyökerező kötele-
ség, ámde a dolog egyházi oldala is kényes, erről pedig
a polgári törvény semmit sem akar tudni. Egyszóval tör-
vénytudók, törvénytevők „isteni kijelentésekben” részese-
lógmatikusok, bölcsék, tudósok mind-mind zavarba jö-
hettek ti sokszor a legnagyobb filozófus: egy piczike esőpp
teremtés által földolt jogos kérdés miatt! . . .

— **Csuda.** Egy tanító, akinek a zsebében egysze-
re 90 frt van! — ez már csak megdömlni való esó-
da, még pedig nemcsak Gömörvármegyében, hanem egész
széles e hazában! De nincs is már ilyen tanító, hanem
csak volt — Tiszolezon. A nevé szünte röstelkedjük
is ideirni, attól tartván, hogy Kl. Lajo. még meg talál
ránk nehezelti, amiért kikürtöljük világgá, hogy neki
annyi rengeteg pénze volt egyszerre, amennyi nemcsak
Tiszolezon, de tán a tanító megszokott fölfogása szerint,
még a világon sincs. Kilenczven forint és 6 darab 5
kr. levléltyeg, az istenért! . . . És most már ez a nagy kincs
volt, nincs. Azaz, hogy megvan biz az valahol, de hogy hol:
aztmég a magyar kir. rendőri esendőség se tudja. Csak
annyit tud, hogy a tanító ur saját lakásáról a tanító ur
saját téli kabátjával együtt valami „ismeretlen tettes”
ellopta. Mindenesetre a világ egyik legnagyobb gazembe-
re lehet ez az „ismeretlen”, aki még tanítótul sem átal
rabolni. És még ugy lehet, hogy hála fejében, a tanító
urnak valamelyik régebbi tanítványa követte el ezt a
tettet.

× **Pánszláv tüntetés.** Lapunk múlt számában jelezük, milyen kitüntetéssel hantolták el a hírhedt pánszláv agitátort: Bakulinyi Mihályt, ki az akasztófára ítélte „Daxner, Francisci, Bakulinyi triumvirátornak” egyik méltó tagja volt. Elhalálózása alig volna feljegyezse méltó, ha végső utja illő harmóniában lett volna az életében kifejtett munkássággal; de akadt két hazafiatlan gyászvezet. Botto Gyula nagyrőzei ügyvéd és Nandrássy Gusztáv nagyrőzei m. kir. postamester és városi tanácsos, kik néhány hazafiatlan rajongó assisztálása mellett a temetést alkalmasnak találták pánszláv demonstráció rendezésére. A nevezettek szégyenteljes szerepléséről vezérezikünk teljesen indokolt éles hangon emlékezik meg, s a hozzánk érkezett tudósítások erősen kifejezett méltatlankodással regisztrálják a botrányos esetet. Nandrássy ugyan megkísérelte egy nyilatkozatban a „tisztázódást”, mentegőtözdése azonban semmiképp sem fogadható el, mert ha nem tüntetési szándékból, hanem kegyelemből vett részt ezen a temetésen, ez talán még rosszabb, mert titkolt érzelmeket árul el. Megyénk hazafias szellemű lakossága körében az eset méltó megbotrányozást keltett, s a mi kíváncsiságunk bizonyára indokolt, mikor tudni óhajtjuk: mit szól Nagy-Rőze város hazafias polgársága ahoz, hogy egy ottani ügyvéd és egy városi tanácsos az ilyen magyarellenes tüntetésben részt vesz; valószínűnek tartjuk, hogy a kassai magyar királyi postaigazgatóság sem fogja hallgatagon tudomásul venni a postamester ur efféle szereplését. A temetésről magáról írják, hogy a nevezettek magukkal vitték a jolsvai zenekart, s a szeretett elvtárs elvesztése feletti búbanatukban elhuzatták ugyanazt a nótát, mely az akasztófa alól menekülésük alkalmából került napvilágra. A koporsót „Vernemu Slovakovi” „Slovaczi” („az igazi tót-nak” „a tótok”) felirattal ellátott szalag díszítette. Sirba becsátásakor néhány fizetett legény diszlóvéssal bucsuztatta el a hírhedt pánszlávot. Ez a lövés, mely a soha még nem születendő szláv hadsereg leendő generálisának szólt, valóságos baklövés volt, s igazság szerint — miután a túlvilágon valószínűleg meg kell banni az életben elkövetett hibákat — a nagy izgatónak meg kellett volna fordulnia sírjában.

× **Összevázta a kezét** Mihalik Miklós 13 éves balogfalvi fiúcska f. hó 13-án. A „szecs-kavágót” használta és bal keze véletlenül a kés alá került, mely aztán alaposan összeroncsolta ujjait. Beszállították a megyei kórházba.

Lóvonatu vasut. A rimamurány-salgótarjáni vas-mű-egyesület, mely technikai, közgazdasági és közművelődési tekintetben nagy horderejű, oly sok alkotást létesített e megyében, hogy azok elszámálása is hosszú sort tenne, rákosi bányától Szirk-ig, a sodronypályáig lóvonatu vasutat tervez s azt legközelebb ki is építi. Ezen vasut négy kilométer hosszú lesz.

— **Gyujtogatók.** Farkas István, Radics Mária és Berki Zsuzsanna vándorezinyókat a királyi járásbíró-ság letartóztatta, mert az az alapos gyanu támadt ellenük, hogy a még múlt évi december hó 24-én Dénes Kálmán balogfalvi lakos kárára leégett 300 frt értékű szénaboglya kigyulladásának ok voltak az okozói. — Pószobán is kísült egy gyujtogatási eset. Itt Paskó Juliánna búkkönykzala égett el, még pedig magának a károsnó fogadott fáinak szives kezdeményezése folytán.

Jánosii szerencse. Jánosii Bartha János jánosii lakosnak az a fránya szerencséje támadt még jó multkoriban, hogy két szép hámos lovat ellopott a „Gatyás” pusztáról. Ez a dolog pedig annyiban ment szerencseszámba a derék lótulajdonosra nézve, mert ha el nem kötötték volna a lovat, akkor a gazda nem busult volna utánuk s ha nem busult volna: akkor az öröme se lett volna oly szerfölött és kétszeresen nagy, mikor egyszer, egy egy hét múlva, a két hámos csak önként beállt a régi ősmert jászolhoz. Ez az igazi jánosii szerencse!... A dolognak azonban nem az a nyitja, hogy tán Jánosii-ban okosabb emberek volnának a lovak, mint másutt, hanem az, hogy a két lökött Cs. Balint és Cs. Miklós pálfalvi lakosokat, akik a Jánosii János uram lovainak pártjukat fogták, bántotta a félsz, hogy majd megkötik őket az elkötésért, mivel hogy egy Szekeres nevű derék becsületes ember, aki tudott a dologról, fenyegette is őket holmi feladással. Ezért hát inkább csak megszállta őket a szittyva lovagiaság, és bitangjára boesátották az elkusmart jószágokat, akik aztán a járt úton szépecskén haza is találtak. Hanem a jánosii szerencse a két pálfali magyarra mégis szerencsétlenséget hozott, ha ugyan egyáltalában szerencsétlenségnek tartják magukra nézve azt, hogy egy kis examinációra a járásbírósi fogházba kerültek.

Jokedvü gyász. A nagy-rőzei műkedvelő kör farsangi mulatságáról vettük a következő humoros meghívót: „A nagy-rőzei műkedvelő kör tetszhalálából új életre ébredvén, működését azonnal és pedig ez évi farsangnak ünnepélyes eltemetésével kívánja megkezdenni, s e célból 1892. évi márczius hó 1-én a vendéglő dísztermében jelmez bohós táncszertélyt rendez, melyre tisztelt barátait, jóakaróit, a vidadni óhajtókat vagy bármi időszerű gyászban szenvedőket tisztelettel meghívja. Bevoulás az esti 8 órai harangszónál, jelmez, álarcz vagy bármi bohós jelvény alatt. E szabály ellen vétők az iskolai czélokra szedendő egy forint egyenes adón kívül esetleg egyéb évődés vagy sarcznak kitétethetnek. Karzat fizet is, tánczolhat is.” — A „régii gárda” által kibocsátott ezen meghívó arra vall, hogy a gárdának csak a neve régi, de a humora örökifjú. A vidám temetésen bizonyára tömegesen fog részt venni Nagy-Rőze és vidéke intelligens közönsége, s a kövüi temetésnek meg lesz az „ellentemetés”-e.

Öngyilkosság. Mindegyre mélyebben rágja be magát az öngyilkosság rut nyavalyája a néplelek mélységeibe. Alig két hete, hogy a Sajó völgyön két szomszédos községben közvetlenül egymásután két öngyilkosság fordult elő s már is egy újabb eset adta elő magát. Egy 24 éves életerős ifjú dobta el magától könnyelműen az életet, melynek pedig töviseit még nem igen ősmerte. Megakart halni, mert szeretett és szerelme tiltott következményei elől gyáván kitérni akart. Az eset különben a következő: Tomolya István nagy-esoltoi lakos két évig folytatott vizont Kertész Linával, a falu legszebb leányával. A leány szülei nem ellenezték a viszonyt, mert hitték a legény ígéreteiben, hogy ha a sor alól kikerül, a leányt nőül veszi. Sőt midőn a leány szerelme zálogát szive alatt hordá, általánosán hitték, hogy ez a szerelmek között csak egy újabb kapcsolatot fog képezni. A

esalfa legény azonban nem úgy gondolkodott. Alig hogy értesült e körülményekről, háat fordított a szegény leánynak és egy horkai leányt kezdett szépelgéseivel boldogítani. A szegény megesalt leány ezalatt anyává lön, s azon volt, hogy gyermeke atyját magához ködítse vissza. Ez sikerülni is látszott neki. Hogy azonban házassodni akarván, azzal állt szülei elé, hogy megházasodik ugyan, de nem a régi, hanem az új horkai szeretőjét veszi el. Szülei ezt ellenezték és kijelentették, hogy sehogyssem tűrik, hogy a megesalt lányon kívül más menyét hozzon a házhoz. Állandó volt ezután a perpatvar a háznál. A legény kért, könyörgött, de hiába — a szülok hajlíthatatlanok maradtak. E hó 10-én aztán a legény annyira elkeseredet, hogy egy 9 mm. forgópisztolyval a szájába lött. A golyó a nyelven keresztül a szájpádlásba hatolt és abban megakadt, a nyelvet azonban szétroncsolta. Még ez ideig nem halt meg, de felgyógyulásához nincs remény.

Most sül ki még, hogy a rimaszombati képviselő-választásnak is van súlyos sebesültje — Klenőczon. Osztricia Jánost ugyanis Konyár András a választás előtti napon egy késsel megszurta, amiért amaz nem azt a jelöltet éllette, a kit ő éllette.

Nincs szerencséje Koleszár Janos esetneki nimródnek a vadászattal. Nem elég, hogy orvadászaton érték hanem még a puskáját is elvették, de nem elég, hogy a puskáját elvették, hanem még rá is bizonyították, hogy az a puska — lopott puska, még pedig a nagy-szlabosi papirgyár érdemes igazgatójától lopta el valami jómádár még anno 1890. november havában. Ki hát már most ez a jó madár? — Koleszár János azt állítja, hogy ő a fegyvert, ami 140 frt volt ujkorán, Hricz Mátvás nagy-szlabosi kollégájától vette két pengő forinton meg egy liter pálinkán. Ha így igaz, akkor ezt az égi bünt egy szerencsétlen nyúl „kaparta ki,” amire egy még szerencsétlenebb lesipuskásnak fáj a foga.

— **Tetten erte** Igó Gergely hamvai lakos fia a — saját nagybátyját, amint ez az edes apja Wertheim-székrcényében (t. i. a szalmazsákban) elrejtve lévő 40 osztrák értékű forintokkal akart valami különös fináncz-műveletet végezni.

Utonállás. Még a választások előtt való napok egyikén történt a kora reggeli órákban, hogy a Kokováról Rimabánya felé haladó postakocsit valami ismerős ismeretlen az ugynevezett Antal-völgyben nagy hujahával megállította, aztán pedig azt kérdezte a bakon ülő kocsistól alkotmányos szólás szabadsággal, hogy hát „ki az éljen atyámia?” A kocsis azt felelte, hogy bánja is ő, akárki, ha Tuzok Mátvás is. „Hát nem Fáy?” „Nem hát.” „Ha nem Fáy, hát fáj-é?” S ennél a kérdésnél úgy vágta föbe vakzemen a két keselylábú postásló jó kedvü abrakolóját, hogy azt menten elborította a vér. A vakzemen ütött postakocsis azt se tudta hirtelenében, hogy mire vélje a dolgot. Mégis bátorodott megkérdeni a nyajas idegentől, hogy hát: „Tréfa-e ez, avagy komoly?” Választ azonban erre az interpellációra már nem kaphatott a kedélyes utszéli politikustól, mivel hogy a lovaknak több eszük volt, mint a gazdájuknak s ennél fogva megbokrosodván, tovább iramodtak a kocsival. A nyajas idegen erre egy kurjongatott lélekzakaadvá a postakocsis után, hogy „Ne félj pajtás, nem követet, hanem pénzeslevelet akartam ám én választani magamnak!” De már annak kurjongathatott; a lovak sehogyssem akartak többé oly szamarak lenni, hogy megálljanak. A pénzeslevél választó polgár annál fogva neki busulta magát és tulságosan s a b a d-elyü nézetének tolmácsolóját: a somfa botot kerserveben földhöz vágva, otthagya a esatátért. A esendőség most ezzel a bottal üti a nyomát.

A fegyver. Már számtalan szerencsétlenség történt fegyver által tréfából vagy vigyázatlanságból. Ily fegyver-általi szerencsétlenség történt e hó 7-én Ratkó-Szuhán. Ott ugyanis Vasas János Burdapusztai erdő ör Barto Mártonhoz a fent említett napon beszölt s megtöltött Lefeaux-fegyverét kün a pitar egy zugába állítva, a szobában beszélgettek. Bartis Márton kocsisa Gerzey András a fegyvert nézegetni kezdte s ép a templomból jövő pajtásaira kzdő czélozgatni, figyelmeztetve e helytelen viselkedésre azzal felelt: hisz látod, hogy e fegyveren nincs kapszli ez nem sültet el. Pár perczel később hozzá jöttek a pajtásai, ismét elővette a fegyvert s a pitar ajtóból 2 lépésnyire előtte álló pajtásai felé fordítván esövét, nézegette a fegyver szerkezetét, a sárkányát felhuzta s ismét leakarta boesátani, de e pillanatban a fegyver elsült s a szemközt vele álló Balázs János pajtásat bal czombja legfelsőbb részén meglötte, erre a házban lévő kirohantak, de már csak a megsebzettet jaggatva s az udvaron futkosva, a fegyvert pedig a pitar közepén eldöbva találtak, a többiek elfutottak. A seb nem életveszélyes, mert a lövés oly szerencsésen történt, hogy a töltény közvetlenül a test mellett ment s csak a ruhát szaggatta szét, a testet csak a fegyver tüze sértette meg.

Vegyes hírek.

Melyik olcsóbb? Ezt kérdezi rendszeren a legtöbb ember, midőn valamit venni szándékozik. Ezt a kérdést teszi fel magának igen sok gazda is a vetés idejének közeledtével, mielőtt a szükséges magot megrendeli. Lapunk nagy számú gazda-olvasói iránt való figyelemből szivesen szolgálunk e kérdésre felelettel, mely csak úgy szólhat, hogy a legolcsóbb az ami legjobb, mert minél jobb a mag, annál jobb termést ad. Aki tehát olcsón akar venni, az olyan czéghez forduljon, a melyer a legjobb árut szállítja. Ilyen czégnek ismerjük Mauthner Ödön magkereskedőt Budapesten, akinek nevét különben az ország határain túl is jól ismerik s akinek fizlete éppen feltétlen megbízhatóságánál fogva minden irányban oly nagy mértékben kiterjedt, hogy méltán sorolhatjuk az ó- és újvilág legelsőrangú magkereskedéseivel egy osztályba. Magvainak feltétlen megbízhatóságáról magunk is többször meggyőződünk, szivesen ajánljuk a tavaszi vetés közeledtével a termelő közönség figyelmébe.

○ **Az iskolás fiuk dohányzása** nálunk is aggasztó mérvben terjed. Nem ritkán látunk 12—14 éves fiukat cigarettázní. Iparos inasaink nagy virtust csinálnak s mihelyt néhány krajczára szert tesznek, a postatakarépkéztár helyett a trafikba helyezik el. A tanítók és tanárok figyelmeztetési nem sokat használnak. Pedig általánosán ismert igazság, hogy a korai dohányzás a testi és szellemi egészséges fejlődést bénítja, s a szervezetre zsibbasztólag hat. Csiky Kálmán budapest-ferenczvárosi iskolaszéki elnök e baj korlátozása végett Budapest város tanácsához fordult s a 16 éven alóli fiuk do-

hányzását rendőri kihágásnak kéri minősíteni, esetleg pedig pénzbürságotajánl azon dohányárosokra, kik dohányneműeket gyermekeknek eladnak. A komoly baj minden esetre meg van s megérdemli figyelmet azok részéről, kik ifjúságunk jövője iránt érdeklődnek. Addidig is míg e hatóságok eszleg a törvényhozás ez ügyben intézkedhetnek, a veszedelmes baj terjedését megakadályozhatja a közönség, ha előforduló esetek alkalmával azokat nem nézi el, hanem az illető fiukat komolyan rendre utasítja s cigarettázási mániájukat a körülményekhez alkalmas de megérthető módon, mint azt az ifjúság javát lelken viselő egy helybeli egyén már évek óta gyakorolja lehtüi.

Uj napilap. A fővárosban ujév előtt, mint tudva van, „Magyar Ujság” czímmel dr. Fenyvessy Ferencz orsz. képviselő tulajdonában új politikai és közgazdasági napilap indult meg. Előfizetési ára 12 frt. Arról értesülünk, hogy a „Magyar Ujság” úgy mint a többi hasonló alakú napilapok, daczára olcsóbb árának szintén 16 oldalnyi gazdag tartalommal jelenik meg. A lap tartalma ép oly érdekes, mint változatos, rovatai kifogástalanok, szépirodalmi része a legszellemesebb írókat gyűjti maga körül, azonkívül két rendkívüli érdekes regényt közöl, egy előkelő úri hölgytől pedig hetenként állandó és illusztrált divattudósítást hoz. Ajánljuk e lapot olvasóinknak, annál inkább, mert fél- és egész éves előfizetőinek még az az előnyük is van, hogy a „Magyar Ujság”-nak 9 milliónyi nyereményvel keesegtető két sorjegy-csoportjára játszhatnak.

Piaczi árak

Rimaszombatban, 1892. évi február hó 13-án tartott heti vásáron:

	Métermázsánként	Hektoliterenként
Tiszta buza	9.30—9.70	8.80—9.10
Feles buza	9.30—9.50	7.80—8.00
Rozs	9.30—9.50	7.80—8.00
Árpa	6.00—5.50	4.80—5.00
Zab	5.80—6.00	2.30—2.50
Kukoricza	5.80—6.00	5.50—5.80
Krumpli	0.00—0.00	3.00—2.70
Köles	0.00—0.00	11.50—10.80
Széna kötve	2.60—0.00	0.00—0.00
Takarmány szalma	1.60—0.00	0.00—0.00
Alom-szalma	0.80—0.00	0.00—0.00
Zsúpszalma	2.00—0.00	0.00—0.00

Felelős szerkesztő: **Lőrinczy György.**

Kiadó-tulajdonos: **Dr. Bernát István.**

Magán-hirdetések.

Meghívás.

A Gömörmezei Nép- és Iparbank részvényesei 1892. évi február hó 24-en d. e. 9 orakor a **Három Róza** vendéglő nagy termében tartandó

évi rendes közgyűlésre

ezenel meghivatnak.

Tárgyak:

1. Igazgatóság és felügyelő-bizottság évi jelentése.
2. Mérleg jóváhagyása s ennek folytán az igazgatóság és felügyelő-bizottság felmentése.
3. Osztalék megállapítása.
4. Felügyelő-bizottság és a napibiztosok választása.
5. Indítványok.

A t részvényesek értesítettnek, hogy részvényeiknek előmutatása s lebélyegeztetése mellett, szelvényeiket f. év és hó 20-ik napjától kezdve az intézet hivatalos helyiségében átvehetik.

Rimaszombat, 1892 február 12-én.

Az igazgatóság.

Meghívás

a **Rimaszombati Takarékpénztár** 1892. évi február hó 25-én délelőtt 9 orakor saját helyiségében megtartandó

rendes évi közgyűlésére.

Tárgyak:

1. Igazgatósági jelentés az 1891. év üzletéről.
2. A felügyelő bizottság jelentése a számadás és mérleg megvizsgálása felől.
3. Osztalék meghatározása.
4. Az igazgatóságból kilépő tagok helyeinek betöltése.
5. A felügyelő bizottság megválasztása.

Rimaszombat, 1892. február 13.

Az igazgatóság.

Értesítés.

Van szerencsém a nagyérdemű közönségnek becses tudomásul adni, hogy lakásomat a **Kossuth-utca 10. számu** házba helyeztem át.

Rimaszombat, 1892. február 15.

Szöllősy Istvánné, okleveles szülésznő.

Kiadó lakás.

Rimaszombatban, a **Kossuth-utca 27. sz. a.** házban egy kényelmes lakás, mely három szoba, konyha, kamra, fatartó, pincze és kertből áll, **1892. évi május hó 1-ere bérbé kiadó.** — Értekezheti lehet a tulajdonos **Horváth Jánossal** ugyanott.

